

Történelem

Szavak dermedt fényei
a tompa rozsdafoltokon.
Tavaszi és őszi váltakozása.

Holdtölte a felhők mögött.
Gyilkosságok. Találmányok. Háborúk.
Tavaszi és őszi váltakozása.

Acélkék jégcsapokban vár a szél.
A horizont: nomádok araszoló vonalai.
Ütközet egy téli napfordulón.

A kusza múlt: ami elkerülhetetlenül
megtörtént. Akár a jelen.
Vagy a jövő: a történelem.

Emlékmű

A lovas szobor:
kongó ércbe zárt idő,
benne hódítások, vereségek zaja:
csikorgó csöndünk.

Találkozás

Amikor legutóbb találkoztunk,
egy villanásra láttam színről színre:
anyám csontsovány teste mögött ácsorgott.

Nem mozdult, semmi sem sürgette.
Leginkább közönyösnek mondanám.

A búcsúzáskor előrébb jött és
megült egy szétfosló mosoly ráncai között,
anyám szájzugában, mint egy darabka
oda nem illő ételmaradék.

Hrabal zuhanása

„Megetetem a galambokat”, mondta,
„amíg még föl tudok kelni az ágyból magamtól.”
Egy szelet kenyérrel az ablakhoz lépett.

A mondat titkos jelentésén
senki nem gondolkodott el.
Ebben a formában talán el sem hangzott.

Az ezt követő események sorában
az ablakpárkány a biztos támpont,
meg a dermesztő februári szél,

ami bármely zuhanó test mellett
másfél másodpercig süvít
a kórház ötödik emeleti ablakától az aszfaltig.

A révészre várva

(Hétköznapi ballada)

Járókelők.
Délutáni csönd
sűrű szövedéke.

A nagytemplom árnyéka
a forró aszfaltba ragadt.
A kereszt: horgony az utca közepén.

Révész nincs sehol.
Hogyan menjünk így át a zöldségeshez,
krumpliért, a túloldalra?

Egy kórlapról

Apámnak aznap éjjel szélütése lett,
hogy anyámmal eldurvult vitájában
alulmaradt a családtagok előtt.

Anyám tíz évig ápolta utána, nem is őt,
inkább csak a lógó jobb kezét.
Akkor este még büszke volt,

hogy „lemosta az öreget”
egy tulajdonképpen
értelmetlen veszekedésben.